

РЕШЕНИЕ

№ 1307

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Г.а
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Румяна Гр. Арсова
като разгледа докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело
№ 20211100511088 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 15.01.2021 г. по гр.д. № 16212/2020 г. по описа на СРС, 79 състав са отхвърлени предявените от М. В. Г. срещу „Столична дирекция на вътрешните работи“ осъдителни иски с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: 3 047. 05 лв., представляваща възнаграждение за извънреден труд от 283. 71 часа за периода от 21.03.2017 г. до 01.04.2020 г., формиран като разлика между положен от ищеца нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 24.04.2020 г. до окончателното плащане, както и 937. 82 лв., представляваща лихва за забава за периода от 21.03.2017 г. до 01.04.2020 г.

Решението е обжалвано от ищеца М. В. Г. с оплаквания за неговата неправилност в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд до размера на сумата от 2 216 лв. и за обезщетение за забава в размер на законната лихва до размера на сумата от 470. 90 лв. Поддържа се, че липсата на изрична норма за преобразуването на нощния труд в дневен не следва да се приеме като забрана за отчитане на труда по този начин, а единствено като законова празнота, която следва да се преодолее чрез субсидиарното прилагане на общата трудовоправна уредба, в частност чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ. Въззивникът навежда доводи, че положените часове нощен труд следва да бъдат

преизчислени в дневни с коефициент 1. 143, получен след разделяне на нормалната продължителност на работното време през деня от 8 часа и през нощта от 7 часа. Излага съображения, че нормалната продължителност на нощното работно време се определя съгласно нормата на чл. 140, ал. 1 от КТ, която следва да бъде да приложена и спрямо служителите на МВР. Поддържа, че възприемане на противното би поставило служителите на МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от КТ и НСОПЗ. Навежда доводи, че преобразуването на нощен труд в дневен не би довело до двойно заплащане на нощния труд. Твърди, че по делото се установява положен и незаплатен извънреден труд от 277 часа, за който се дължи възнаграждение от 2 216 лева, както и обезщетение за законна лихва върху него за периода 21.03.2017 г. до 01.04.2020г. в размер на 470. 90 лв. Моли съда да отмени първоинстанционното решение в обжалваната част и да уважи предявените искове до претендираните размери, с присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Столична дирекция на вътрешните работи“ в депозиран отговор оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Излага доводи, че правилно районният съд е приел, че не са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ. Поддържа, че не може да се приложи правилото на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, доколкото не е налице работа по трудови норми за определяне размера на възнаграждението, като в същото време продължителността на нощното работно време не е по-малка от продължителността на дневното. Излага съображения, че не е налице законова празнота в отчитането на положения от служителите на МВР извънреден труд. Сочи, че по аргумент от чл. 187, ал. 3 ЗМВР, за служителите на МВР е предвидена нормална продължителност на нощния труд от 8 часа, за разлика от другите държавни служители, където той е с продължителност 7 часа, като по този начин се получавал коефициент на преобразуване - 1. Посочва, че по тази причина в приложимата Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г. на министъра на вътрешните работи, която урежда условията за отчитане на труда не е предвидено преобразуване на нощните часове в дневни. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение, с присъждане на разноски.

По делото е депозирана частна жалба от ответника „Столична дирекция на вътрешните работи“ срещу определение от 26.04.2021 г. по гр.д. № 16212/2020 г. по описа на СРС, 79 състав, с което е оставена без уважение молба на ответника за изменение на решението в частта за разноските. Поддържа се, че с оглед отхвърлянето на исквете, не дължи заплащане на разноски в полза на бюджета на съда. Моли съда да отмени обжалваното определение.

Решението в частта, с която са отхвърлени предявените от М. В. Г. срещу „Столична дирекция на вътрешните работи“ иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР за разликата над сумата 2 216 лв. до размера на сумата от 3 047. 05 лв. и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за разликата над сумата от 470. 90 лв. до размера на сумата от 937. 82 лв., е влязло в сила като необжалвано.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част, както и спазване на императивните норми на материалния закон /т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013г. по тълк.д. № 1/2013г., ОСГТК на ВКС/.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Производството е образувано по предявени от М. В. Г. срещу „Столична дирекция на вътрешните работи“ осъдителни иски с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: 3 047. 05 лв., представляваща възнаграждение за извънреден труд от 283. 71 часа за периода от 21.03.2017 г. до 01.04.2020 г., формиран като разлика между положен от ищеца нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 24.04.2020 г. до окончателното плащане, както и 937. 82 лв., представляваща лихва за забава за периода от 21.03.2017 г. до 01.04.2020 г.

В подадения в срока по чл. 131 от ГПК отговор на исковата молба, ответникът е оспорил предявените иски, като е посочил, че при служителите на МВР времевата продължителност на работното време през нощта е 8 часа, а не 7, каквато е предвидена в КТ. Изложил е, че по този начин нощните часове са равни на дневните и не следва да се преобразуват при коефициент от 1,143. Навел е доводи, че различната времева норма на нощния труд за служителите на МВР се компенсира с права, които работниците и служителите по КТ нямат. Изложил е съображения, че за положения нощен труд е било предвидено допълнително възнаграждение, което е било изплатено на ищеца. Направил е възражение за изтекла погасителна давност за част от вземанията на ищеца за заплащане на нощен труд.

По делото не се спори, че ищецът е заемал длъжността „дежурен инспектор“ в отделение „Оперативна дежурна част на 02 РПУ - СДВР, като в периода 21.03.2017 г. до 01.04.2020 г. е работил на 24-часови смени в това число и през нощта от 22:00 ч. до 06:00 ч. при сумарно изчисляване на работното време.

Спорните между страните въпроси се концентрират около начина за отчитане и заплащане на положените от ищеца часове нощен труд. В частност, дали приложение намират разпоредбите на Кодекса на труда и Наредбата за структурата и размера на работната заплата, или специалната

уредба по ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.

Съгласно чл. 176 от ЗМВР, brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22.00 ч. до 6.00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и, ал. 6 ЗМВР /изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./ - че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

С чл. 187, ал. 1 от ЗМВР /изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./ е предвидена нормална продължителност на работното време от 8 часа дневно и 30 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Съгласно чл. 187, ал. 3 от ЗМВР /изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г./, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (ал. 3, изр. 3).

В чл. 187, ал. 9 ЗМВР е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 год., в сила от 02.08.2016 год., отм., бр. 3 от 10.01.2020 год., в сила от 10.01.2020 год., Решение № 16766 на ВАС на РБ – бр. 4 от 14.01.2020 год. В чл. 3, ал. 3 от наредбата е предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31 – че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Следва да се посочи, че в тази наредба липсва правило за трансформиране на нощния труд в дневен подобно на това на чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 год., отм. с Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 год., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/.

Видно от така изложената законодателна уредба, нито в ЗМВР, нито в подзаконовите актове по прилагането му се съдържат правила относно отчитането на нощния труд. Настоящият съдебен състав намира, че липсата на такава регламентация не може да се разглежда като забрана за преизчисляването на положените часове нощен труд в дневен, а единствено като законова празнота, която следва да бъде преодоляна по реда на чл. 46, ал. 2 от ЗНА, като бъде приложена общата трудовоправна уредба относно отчитането и заплащането на нощния труд по КТ и НСОПЗ. Това разрешение съответства на общия принцип за равно третиране на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което се полага. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР, предвиждаща, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., т.е. нощен труд, се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Приемане на противното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, въпреки че те изразходват психическа и физическа енергия и извършват полезна трудова дейност в една и съща част от денонощието /работно време/ и при едни и същи вредни за здравето последици, което би довело до нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл. 6 от Конституцията на Република България и чл. 14 ЕКЗПЧОС /така решение № 311 от 08.01.2019 год. на ВКС по гр.дело № 1144/2018 год., IV ГО/.

Приложение следва да намери редът за отчитане на нощния труд, съдържащ се в чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, съгласно който, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР през деня е 8 часа - чл. 187, ал. 1 от ЗМВР /Обн. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г./. Що се касае до нормалната продължителност на работното време през нощта, в чл. 187, ал. 3 от ЗМВР е предвидено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24- часови смени - сумирано за тримесечен период, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Настоящият съдебен състав намира от една страна, че с тази разпоредбата не се предвижда нормална продължителност на нощния труд, още повече такава от 8 часа, а само се ограничава неговото максимално времетраене. От друга страна, това ограничение се отнася за случаите на сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период, а не за подневното отчитане на работното време, представляваща различна форма на отчитане на труда, която е релевантна за изчисляване на коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. С оглед на това през исковия период в ЗМВР липсва норма, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна празнота в специалния

закон следва да се приложи общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното работно време /8 часа/ и нормалната продължителност на нощното работно време /7 часа/, установени за подневно отчитане на работното време на служителите в МВР, е 1.143.

Ирелевантно в случая е, че ответникът е изпълнил задължението си да заплати на ищеца допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0.25 лв. за всеки отработен час през нощта. Такова допълнително възнаграждение е предвидено и в общото трудово законодателство – чл. 8 от НСРОЗ, където това право на работника не изключва приложението на чл. 9, ал. 2 от НСРОЗ. Допълнителното заплащане и специалният ред отчитане се прилагат едновременно и представляват самостоятелни способи за възмездяване на нощния труд. Положеният нощен труд се заплаща увеличено в сравнение с дневния, като получените над определената норма часове за отчетния период /след превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 от НСРОЗ /, са извънреден труд, за който се дължи допълнително възнаграждение, наред с това за нощен труд. Този подход на законодателя е оправдан с оглед на по-големия разход на умствена и физическа енергия при престиране на работна сила в необичайно за биологичния ритъм на човека време от денонощието, /в този смисъл Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, IV-то Г. О., постановено по реда на чл. 290 от ГПК/. Що се касае до предвидените в ЗМВР други компенсаторни механизми /напр. допълнително възнаграждение за прослужено време, по-продължителен платен годишен отпуск, обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение, по-благоприятни условия за придобиване на право на пенсия/, те ползват всички служители от системата на МВР, независимо дали полагат нощен труд или не.

Така формираните изводи не противоречат на решението на съда на ЕС от 24.02.2022г., постановено по дело C-262/2020 /образувано по преюдициално запитване, отнасящо се до тълкуването на чл. 12, б. "а" от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 относно някои аспекти на организацията на работното време, както и на чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз, отправено в рамките на спор между служител и Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" към МВР по повод отчитането и заплащането положените часове нощен труд/. С посоченото решение не е даден конкретен отговор на въпроса за приложението на общата правна уредба на България в правоотношенията с държавните служители /служителите на МВР/, доколкото тълкуването на национални правни норми не е в обхвата на компетентността на СЕС. В решението обаче е прието, че чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава-членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в

третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. В процесния случай не е установен по делото обективен и разумен критерий за разликата в третирането на полагащите нощен труд по трудово правоотношение и тези по служебно правоотношение. Разликата в допустимата продължителност на работните часове – нощен труд по служебно правоотношение /8 часа/ и по трудово правоотношение /7 часа/ не отразява допустима от закона цел, която да е годна да обоснове разлика в третирането. В решението на съда на ЕС се сочи още, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г., Sumal, C 882/19, EU: C: 2021: 800, т. 71 и цитираната съдебна практика). При недоказаност на обективен и разумен критерий за разликата в третирането се налага извод, че същата е несъвместима с правото на ЕС и води до необходимост националният съд да тълкува националното право по начин, съответстващ на приложимата разпоредба от първичното право. Ето защо следва да бъдат приложени нормите, уреждащи преизчисляването на нощния труд в дневен.

Съгласно чл. 143, ал. 1 КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца - чл. 142, ал. 2 КТ. Както вече бе посочено по-горе, работното време на държавните служители в МВР, работещи на 8-, 12- или 24часови смени, се изчислява сумирано за тримесечен период - чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. Сумираното изчисляване на работното време форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен. При сумираното изчисляване продължителността на работния ден не е еднаква, поради което за работодателя не съществува задължение през всеки календарен период /седмица, месец/ да осигурява отработване на пълния размер на законоустановеното работно време, което за държавните служители е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР. В този случай продължителността на работното време през отделните дни може да надвишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период. По този начин балансът на работното и

свободното време се запазват средно за периода на отчитане. Когато в края на отчитане, нормата свободно време е превишена, ще е налице извънреден труд.

Сумираното работно време се установява в полза на работодателя за работници и служители, които извършват работа със специфичен характер и/или организация на труда /чл. 154а КТ/, но изчисляването му се основава на продължителността, установена при подневното отчитане на работното време /чл. 142, ал. 1 КТ/. Тримесечната норма на отчитане представлява допълнителна тежест за работника или служителя, тъй като затруднява възстановяването на работната сила, което биологично се осъществява най-добре в рамките на едно денонощие /виж т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 14.11.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 8/2013 г., ОСГК/.

В чл. 18, ал. 3 НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време.

В чл. 9б, ал. 1 /Нов - ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г. / от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, е установено, че при сумирано изчисляване на работното време по чл. 142, ал. 2 КТ се определя норма за продължителност на работното време за периода. Нормата се определя в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор, а в чл. 9а, ал. 4 от наредбата (редакция изм., бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.), че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по, ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Превръщането на нощните часове в дневни не се извършва, когато за работното място е установено намалено работно време, както и когато трудовият договор е сключен за работа само през нощта.

Съгласно нормата на чл. 26, ал. 1 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г., при сумирано отчитане на работното време общият брой на отработените часове по график се сравнява с нормата работни часове за отчетния период, получена от броя календарни работни дни за периода, умножени по цифрата осем. Получените часове над тази норма се отчитат като положен труд извън редовното работно време. Посочената наредба не предвижда превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1. 143 за изчисляване на отработените дни и за отчитането и заплащането на извънредния труд. С оглед изложените вече по-горе съображения за приложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд и доколкото правилото за преизчисляване на нощните часове в дневни е в синхрон с правилата за заплащане на труда и зачитането на трудовия стаж, настоящият съдебен състав приема, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1.

143, следва да се вземат предвид при решаването на въпроса дали е положен извънреден труд от страна на ищеца.

Съгласно заключението на вещото лице по приетата в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, за периода от 21.03.2017г. до 01.04.2020г. след преобразуване на реално положения нощен труд на дневен по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ с коефициент от 1. 143 е налице неотчетен и незаплатен нощен труд от 277 часа. Съдът намира, че в заключението на вещото лице, в частта за размера на дължимото възнаграждение за констатирания извънреден труд е допусната техническа грешка. В отговора на 4-ти въпрос вещото лице е посочило, че на ищеца се дължи възнаграждение в размер на 1 644. 65 лв., но в констативно-съобразителната част на заключението, в поместената на стр. 4 таблица, е посочена сумата от 2 661. 64 лв. Тази сума представлява сбора на дължимите суми по тримесечия, получени след умножаване на броя часове извънреден труд по увеличената часова ставка. Общият брой на часовете по таблицата е 277, какъвто размер вещото лице е приел и в заключителната част, като е разпределен по тримесечия. Увеличената часова ставка отговаря на часовата ставка на стр. 3 от заключението, след увеличаването \square с 50 %. Отделно размерът на законната лихва, посочен в таблицата от 348. 81 лв., е идентичен с отговора на въпрос № 2 от заключението, касаещ дължимото обезщетение за забава в размер на законната лихва. Следва да се посочи, че заключението не е било оспорено от ищеца в първоинстанционното производство, нито са наведени доводи във въззивната жалба относно неговата правилност.

Съдът намира основателно релевираното в отговора на исковата молба възражението за изтекла погасителна давност. По отношение на процесните вземания за труд е приложима специалната тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. „а“ от КТ. Исковата молба е подадена на 24.04.2020г., като погасени по давност са всички вземания, изискуеми преди 24.04.2017г. Ответникът дължи заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд от 1-во число на месеца, следващ съответното тримесечие. В конкретния случай погасени по давност са всички дължими суми за първото тримесечие на 2017г., които са дължими от 01.04.2017г. Съгласно заключението на вещото лице от началото на исковия период до тази дата, след извършеното по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ преобразуване, на ищеца не е заплатен положен извънреден труд от 3 часа, равняващ се на 23. 39 лв., като лихвата върху тази сума възлиза на 7. 08 лв., като претенциите се явяват погасени по давност до размерите на тези суми. Предвид изложеното, непогасената част от вземането за извънреден труд възлиза на сумата 2 638. 25 лв., а на вземането за обезщетение за забава в размер на законната лихва – сумата 341. 73 лв.

С оглед обжалваемия в настоящото производство размер на иска за главницата - до размера на сумата от 2 216 лева и с оглед принципа на диспозитивното начало, въззивната жалба се явява изцяло основателна досежно главницата и частично досежно лихвата, като исковите бъдат уважени до посочените размери.

Крайните изводи на двете инстанции частично не съвпадат, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която са отхвърлен иска по чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР до размера на сумата от 2 216 лв., както и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД до размера на сумата от 341,73 лв., като ответникът СДВР бъде осъден да заплати на ищеца тези суми. Решението следва да бъде отменено и в частта за присъдените в полза на СДВР разноски за разликата над сумата 35. 81 лв.

Решението в частта за отхвърляне на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 341,73 лв. до размера на сумата от 470. 90 лв. следва да бъде потвърдено.

По частната жалба срещу определението по чл. 248 ГПК, с което е оставена без уважение молбата на ответника за изменение на решението в частта за разноските:

Настоящият съдебен състав намира, че правилно първоинстанционният съд е осъдил ответника да заплати възложените му с доклада по делото разноски за депозит за вещо лице. В конкретния случай ответникът не е осъден да заплати разноски по делото на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, съобразно изхода по делото, а по реда на чл. 77 от ГПК, с оглед негово задължение за заплащане на разноски, определени от съда по реда по чл. 160, ал. 1 от ГПК – депозит за вещо лице в размер на 130 лв. Следва да се посочи, че от предварително внасяне на разноски са освободени изчерпателно изброените в чл. 83, ал. 1 от ГПК лица, сред които ответникът не попада. Независимо от изхода на делото, ответникът е останал задължен за тези разноски, като доколкото не са внесени, те подлежат на възстановяване на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

По разноските:

С оглед изхода по делото, право на разноски в първоинстанционното и въззивното производство има въззивника-ищец, но по делото не са представени доказателства за извършването на такива. На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати по бюджетна сметка на СРС, разноски в общ размер на 185. 75 лв., от които 102. 31 лв. – държавна такса и 83. 44 лв. – депозит за вещо лице, а по бюджетна сметка на СГС, сумата от 51. 16 лв. – държавна такса за въззивната инстанция.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 15.01.2021г. по гр.д. № 16212/2020г. по описа на СРС, 79 състав в частта, с която са отхвърлени предявените от М. В. Г. срещу „Столична дирекция на вътрешните работи“ иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР до размера на сумата от 2 216 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в периода от 21.03.2017г. до 01.04.2020г., формиран като разлика между положен от ищеца

нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД до размера на сумата от 341. 73 лв., представляваща лихва за забава за периода от 21.03.2017г. до 01.04.2020г., както и в частта, с която М. В. Г. е осъден да заплати на „Столична дирекция на вътрешните работи“ разликата над сумата 35. 81 лв. до размера на сумата от 100 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Столична дирекция на вътрешните работи“ да заплати на М. В. Г., ЕГН *****, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, сумата 2 216 лв. - възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 21.03.2017 г. до 01.04.2020г., формиран като разлика между положен от ищеца нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 24.04.2020г. до окончателното изплащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - сумата от 341. 73 лв. - обезщетение в размер на законната лихва за периода 21.03.2017г. до 01.04.2020г.

ПОТВЪРЖДАВА решение от 15.01.2021г. по гр.д. № 16212/2020г. по описа на СРС, 79 състав в останалата обжалвана част, с която е отхвърлен предявения от М. В. Г. срещу „Столична дирекция на вътрешните работи“ иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за разликата над сумата 341. 73 лв. до размера на сумата от 470. 90 лв.

Решението в частта, с която са отхвърлени предявените от М. В. Г. срещу „Столична дирекция на вътрешните работи“ иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, за разликата над 2 216 лв. до размера на сумата от 3 047. 05 лв. и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за разликата над сумата от 470. 90 лв. до размера на сумата от 937. 82 лв. е влязло в сила, като необжалвано.

ОСЪЖДА „Столична дирекция на вътрешните работи“ да заплати, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, по бюджетна сметка на СГС, сумата от 51. 16 лв. – държавна такса за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „Столична дирекция на вътрешните работи“ да заплати, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, по бюджетна сметка на СРС, сумата от 185. 75 лв. – разноски за държавна такса и депозит за вещо лице.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на „Столична дирекция на вътрешните работи“ срещу определение от 26.04.2021г. по гр.д. № 16212/2020 г. по описа на СРС, 79 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____